

Czynności

zamykam w słowie kilka kropel potu
na co innego nie będę miał ochoty
zapisuję

rozciągam gumę aż do zerwania
opuszczam brudną firankę żeby nikt nie
podejrzewał

o więcej i więcej na więcej

babki w piaskownicy z piasku rozdmuchał wiatr
wiezorami ulice się zaludniają
ucieczka przed upałem nie wszystkim się udała

jutro spadnie śnieg z deszczem

* * *

Krzykiem moich zębów
Zagryzam wargi –
Kropla krwi tak słodka jak karmel.
Uwalniam 7 głównych grzechów –
Niech pospacerują trochę.
Sumienie odkładam na półkę
Pełną zatrutych myśli.
Skrzętnie oddzielam wyuczone emocje
Zaplątane wśród gałęzi żył.
Metodą wstrząsów zaburzam czas,
Wabiąc wskazówkę zegarka w przeszłość.
Już prawie pusta ja –
Skonsumowana przez pajęczycę mucha –
Zakreślam tęczę bajeczne miraże

Czas hibernacji –
Niech dusza przewietrzy się trochę...

Starość

Starość
ma to do siebie
że jedyne oparcie
masz w lasce –
i bynajmniej nie mówię
o kobiecie

inna zaletą starości
jest to że można sobie
pochodzić
po pogrzebach
dawnych przyjaciół
i dziwić się tym
jak to wielu mieli
znajomych

zastanawiam się
kto przyjdzie na mój
pogrzeb
i jak wielkim
wyzwaniem będzie
starość

Czerwona królowa

chodziliśmy razem
w siedmiomilowych butach
stopy były suche trupów było wiele
robiłaś to w sposób bezkompromisowy

los obdarowywał nas rozpakowanym momentem
jakoś nie przepadaliśmy za niespodziankami
choć wszystko płynie
my tkwiliśmy w jednym i tym samym miejscu

nienaruszeni
zadbani jak obraz w domu starszej kobiety
codziennie wycierany z kurzu i brudu
wracaliśmy z powrotem do swoich codziennych zajęć

goniłem cokolwiek choć nie zamierzałem tego łapać
fajdę sprawiała mi sama pogoń i możliwość popełnienia błędu
wiem też że gdy
malowałaś paznokcie czy czytałaś jakąś cholernie nudną książkę
bałaś się o mnie

tego zimnego wieczoru padał deszcz
mokry nurkowałem w jednej z kałuż

Emilia Grzelak (godło BAJECZKA)

* * *

Chowa się pod skórą
Próbuje wydostać spomiędzy złotych włosów
Udaje, że nie widzę jak się skrada

Próbuję znienawidzić
A kiedy zbiegniemy razem
z gór porośniętych lasami
Srebrzystymi myślami zasypimy pijane serca

Lepiej nie kusić zimnego ciała

Po cóż rozpalać
niebieskie oczy, które niegdyś w jednym kierunku
patrzyły
I te usta do siebie pasujące

Pani Jesień

Jest artystką tak nam znaną,
i maluje, i wykleja,
każdy dzień na nowo tworzy.

Raz to żółcią posmaruje wielkie drzewa,
potem znów czerwienią przyozdobi zasmucone lica.

Chodzi piękna i wyniosła,
dumnie kroczy po ulicach, parkach i ogrodach,
w kroplach deszczu przeglądając się jak w lustrze.

Jeszcze morskie bywa niebo,
słońce rozświetla nocne szarości,
niskie temperatury oszronią liście,
będzie tak jakby przeuroczyście.

Z jesienną paletą stąpa nierówno,
ręka prowadzi odcieni pędzel,
do chwili kiedy jej koleżanka pani zima,
bielą pokryje wszystko.

Deszcz

Płaczliwe anioły lejące stopy łez,
tworzą na dole wielkie kałuże,
nakładają kalosze, niosą
duże parasole ochronę przed dużymi
kroplami deszczu, on tworzy przeszkody,
dzieci mają huczną zabawę skaczą
i bawią się na tyle ile mają energii,
śmieją się w głos, a rodzice mają
trochę odpoczynku dla siebie,
a opiekuńczym wzrokiem opiekują
się swoimi małymi dziedziczkami,
a kiedy nastaje błogi wieczór idą,
żeby położyć je do ciepłych i wygodnych łóżeczek.

Czekoladowo-pomarańczowy Ty

Kiedy mi źle
Sięgam po czekoladę

Jej słodki smak
Zagłusza wszelkie tęsknoty

Kiedy mi smutno
Obieram z grubej skóry pomarańcze
Napawam się energią
Soczystego owocu

Smak czekolady
Ma smak Twych ust
W letnie krótkie noce

Zapach pomarańczy
To woń Twojej skóry
Bezustannie emanującej życiem

Nie mam
Ni słodczy ni owocu

Chodź

Getto

cegła i mur
rośnie wysoko ludzka nienawiść
chęć zabijania
a drut kolczasty na samym szczycie jest dopełnieniem zła
zamknięcie w prawdziwym świecie,
bo getto żyje swoim rytmem
każdym marnym dniem
choć wydaje się inną planetą
to podły świat, gdzie życie wita się ze śmiercią
to nasza męka, nasza droga
początek krótkiego życia

Budzę się i zasypiam każdego dnia
ale mnie nie ma
chodzę i szukam
ale nie wiem kogo
Getto zabrało nasze dusze...
Jesteśmy jak te cegły w murze
krucho i bez możliwości ruchu
manewru ucieczki...

Rozcięte słońce

na cień gdy spadam gorącą kroplą na podbrzusze
i na echo muzeum w trzewiach
rozlicznej płycie czasu – na bruk
flâneur postrzępionej bryły
i kostek rozwichrzonego ciała w sen
– na pamięć i kurczowe toasty w krzyk
na codzienność w burzy natręctw
i na imię bezwzględnego czucia
co nawadnia stracony czas iskrą

na oczy które umierają
i przegrane usta współpolskie
– rozcięte nadwiosenne słońce:
rozprysła farba w palcach

na czekające ściany
na niecierpliwe listki
w których splatamy się wiatrem